

ТЕШЊАРСКЕ ПЛАСОВИШЕ

ГОДИНА XXX

11. АВГУСТ 2016.

БРОЈ 50

НИ ЈУБИЛЕЈ НИЈЕ МОГАО БЕЗ КИШЕ

Мада Тешњар и улице с леве стране Колубаре не изгледају исто као пре тридесет година, кад су Тешњарске почеле, нека арома им је заједничка – мирис младог кукуруза, куваног и печеног.

Прве Тешњарске вечери опонашале су ваљевски корзо. Главни програм био је шетња Ваљеваца, од плаца код куће Аћеваца до кафане "Сарач" и натраг.

И то у "две врсте". Успут би се понекад изашло из реда да се стане и поразговара са неким или да се купи млад кукуруз, кван у лонци-

ма или печен на некаквим склепаним решеткама – роштиљима.

Променило се много тога временом. Тешњарске су, као што се често метафорише, прешле мостове и запоселе простор од Јадра до Дома културе, у дужину, и ширином до Карађорђево. Тако се раширио и мирис младог кукуруза. Улица кнеза Милоша му је сад престоница.

Са околних брда и из Тамнаве равне, стижу у врећама млади клипови, бели и жути, и богатим мирисним испарењем наслућују

долазак јесењег благостања граду на Колубари.

Бранка Ђурић

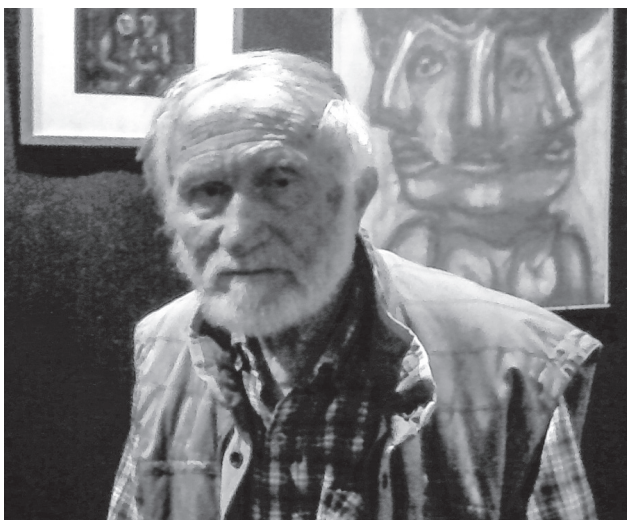
КОНЦЕРТ ИВАНЕ ЈОРДАН

Уз понеку кишну кап с натрухом ветра "од Дрине" поп-певачица Ивана Јордан почела је концерт на Летој позорници својим најпознатијим хитом "Светло које тражим". Киша, срећом, није пала, па је и публике било у лепом броју, како у гледалишту, тако и начичкане на Мермерном мосту. Извела је Ивана и своје друге хитове у рок и џез-маниру, као и неколико евергрин мелодија. Пријатног гласа, љупка и одмерена на позорници. Пре лепршава него естрадно разиграна. Традиционална и модерна, истовремено. За њу је музика, којој је посвећена од раног детињства, као "преносилац" душе до универзума - носи је и враћа свом дому. Има, заиста, много чари у таквом схватању и приступу музици.

ВЕЧЕ АРХЕОЛОШКОГ ФИЛМА

Народни музеј је, уз ликовну изложбу АРТ ТУРА и представљање историјско-документарног романа МИРНО СПАВАЈ, ВОЈВОДО аутора Градимира Николића, и на овим Тешњарским вечерима поново поклатио дужну пажњу пројекцијама археолошког филма, овог пута са 17. смотре Народног музеја у Београду. По речима директора Владимира Кривошејева, Вечери археолошког филма имају своју верну публику већ девет година а овогодишњи фаворити су филмови ЖЕНЕ ВИКИНГА и ВЕРОНА, ОТВОРЕНИ ГРАД - у трагању за Вероном римског доба.

ЋИРИНА ИЗЛОЖБА

Миодраг Ћировић, ваљевски графичар и сликар, изложио је двадесетак својих радова на самосталној изложби у Холу Центра за културу.

"То су "мало веће минијатуре" – каже о овој поставци Ћировић, назвавши је ГЕНОВЕВА. Назив је у некој тајној вези са бајкама, које му је у детињству причала

мајка. На овој изложби нашла се чувена и више пута излагана ТРОГЛАВА, из 1990. Та слика је својеврсна антиципација нашег доба. Ћировић објашњава да се "лепо уклопила у ово време, јер би данас свако требало да ради три посла, не би ли преживео".

Драго му је што је поново "изишао" пред публику после тринаест година паузе, тачније, први пут од самосталне изложбе на Тешњарским вечерима 2003. Било би му још драже да Ваљево добије Градску галерију.

ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ

Своју књигу ТРЕЋИ ЧИН, недавно штампану, представио је глумац Атељеа 212 Милан Цаци Михаиловић на литерано-драмском дружењу с публиком у Холу Центра за културу. Прилежно је чак тридесет година записивао сећања и анегдоте из живота глумаца и драмских писаца са којима је радио. Све су то позната имена, упамћена у безбројним позоришним ролама и филмским улогама. Уметничке величине које завређују километре и километре реченица, каже Цаци, аутор још две, раније написане књиге о београдском глумишту. "То су углавном смешне приче, настајале случајно, али као уз неки шапат "одозго" да забележим оно што сам чуо а учинило ми се занимљивим. Оне озаре публику, јер живимо у тешком времену, кад је тако мало доброг хумора и смеха".

Ево једне анегдоте: Вози се глумац Бата Паскаљевић таксијем и, уместо да плати возњу 200 динара, пружа зачуђеном таксисту стотинарку, уз опаску: „И ти си се са мном возио!"

КАПА ДОЛЕ БЈЕСОВИМА

БЈЕСОВИ под танким месечевим српом а на бини Кеја на Колубари.

Капа доле БЈЕСОВИМА који су у недељу у три ујутро, 7. августа, свирали на ЛОВЕ ФЕСТ-у у Врњачкој Бањи а увече истог дана на Тешњарским у Ваљеву.

И то дуже од два сата. Који су, наравно, пролетели као трен.

Рок-бенд из Горњег Милановца, с једном ногом у хевиметалу, прославиће догодине три деценије постојања. Пет објављених албума сведоче о тим годинама.

Аутор музике, текстова, задужен за све и око свега у бенду је фронтмен Зоран Маринковић. Дипломирао је на одсеку за сликарство ФЛУ у Београду 1992.

Зато, можда, и може да се каже да, оно што је Едвард Мунк ("Крик") у сликарству експресионизма, то су БИ-ЈЕСОВИ на нашој рок-сцени. Музички експресионисти.

Шамански бубњеви, гитаре као јерихонске трубе и опоромотиван глас фронтмена. Из дубине бића и инструмената.

Један од фанова из гледалишта "прегазио" је Колубару да се на бини захвали БЈЕСОВИМА.

ИЗЛОЖБА ФОТО КИНО КЛУБА ВАЉЕВО

Радови двадесетак аутора представљени су на Изложби ФОТО КЛУБА ВАЉЕВО у Галерији Божић на Кеју Првог устанка.

„Ово је још један доказ да фотографија у Ваљево има свој живот и дугу традицију. Међу искусним фотографима овде је заступљено и неколико млађих аутора, који не заостају по идејама, креативности и квалитету за старијим колегама.” - рекао је о овој изложби уметнички фотограф мр Војислав Јовановић, откривши и „малу тајну” о својој новој фото-преокупацији. Недавно је почео рад на монографији о реци Колубари која му се, како је рекао, открила у новом светлу.

КЊИЖЕВНО ВЕЧЕ У БИБЛИОТЕЦИ

Матична библиотека угостила је песнике на вечери ВАЉЕВСКА КЊИЖЕВНА УДРУЖЕЊА.

„Песници припадају поезији а књижевна удружења их не деле, већ међусобно повезују и олакшавају сарадњу.” – рекао је оснивач и председник „АРТ групе АКТ” Дејан Богојевић, представљајући своју литерарну заједницу, као и Удружење песника РИМА из Ваљевске Каменице.

РИМА је, свакако, новост за ваљевске љубитеље поезије, што је показала и потрага за столицама у препуној Читаоници. Удружење је основала Радмила Настић,

филолог, с циљем да подстакне литерарно стваралаштво деце и младих у сеоској средини. Вешта у „римовању”, удивљена животом и заљубљена у земљу Србију (Песме „Србија” и „Здравица шљиви у част”). Објавила је две књиге песама.

Предраг Шумански, члан РИМЕ, објавио је прошле године своју прву песничку збирку. Узор му је поезија Оскара Давича а надахнуће црпи из природе, свакодневног окружења и дечачких успомена (Песме „Њива детињства”, „Равница”, „Барска принцеза”). Миришу оранице, теку реке и потоци и „све је пролазно, само је Дрина вечна”. Шумански би „изабрао птице за пријатеље”.

„НАЦИОНАЛ“

Шта Ваљево са својом околином може да понуди туристима, посебно иностраним? Живописну природу, дуван-чварке и остале асталске ђаконије? Лепо, али недовољно за бум туризма у Ваљевском крају, који жељно ишчекујемо деценијама уназад, још од времена кад су Дивчибаре биле „појам” за данас мондени Златибор.

Истина је да погодности за туризам у нашем крају постоје, али туризма - нема, бар не у оном обиму који би доносио већи углед и значајну корист.

Чују се повремено и нека мишљења да би требало да се одустане од туризма и „пређе” на пољопривреду. Тако не мисли Раде Марић, власник Туристичке агенције „Национал травел”, који за сваке Тешњарске вечери уприличи трибине и разговоре о туризму, успут представљајући рад и успехе Агенције. Тврди да Ваљевски крај има много тога што други немају - све услове за градски, сеоски, планински и поклонички туризам, али недостају стална и брза улагања. Без инвестирања нема ни резултата, па ни постојеће понуде и садржаји немају већу прођу. „Преко нам је потребна стратегија развоја до 2020. Бићу срећан тек кад се туризам нађе на дневном реду седнице Скупштине Града.” - каже Марић.

ПРЕДСТАВА ЗА ДЕЦУ

Представа за децу ШТРУМПФОВИ И МАЈКА ПРИРОДА одлично се уклопила у окружење Летње баште Дома војске, међу свим оним дрвећем и растињем.

Мали људи у публици, деца, одушевљени су, јер за време представе могу мало и да трчкарају.

Ваљево има Дечју сцену, фали му још и ботаничка башта! И одраслима би добро дошла.

ТЕШЊАРСКИ
ГЛАСОМЦИ

МИНИ ГИТАРИЈАДА

Седам младих бендова такмичило се на претпоследњој квалификационој МИНИ ГИТАРИЈАДИ за место у полуфиналу 50. Гитаријаде у Зајечару (11-13. август).

На Летњој позорници наступили су: ЉУДИ У ГЛАВИ из Трстеника, ТРАГ из Крагујевца, ХАЦИ ПРОДАНЕ ДУШЕ из Ужица, ВРЕМЕ ЧУДА из Београда, РОК У ПОНОЋ из Бајине Баште и две ваљевске рок-групе, THE SLACK и С.О.Р.С (С Оне Стране Разума).

Најбољи су били Ужичани – ХАЦИ ПРОДАНЕ ДУШЕ, по оцени трочланог жирија, у ком су били Цвијетин Трифковић Цоле, професор Музичке школе у Ваљеву, Драгош Момчиловић, власник Музичког студија Д у Ваљеву, и представник Зајечарске гитаријаде Саша Стојчић.

ШКОЛА ГЛУМЕ

Полазници Школе глуме и културе говора глумице Катарине Вићентијевић говорили су поезију, као и драмске текстове Душка Радовића, Нушића и Шекспира у Матичној библиотеци.

То је само део програма најстарије групе „Каћине школе“, у којој се лепој речи и говору обучава чак пет група различитог узраста.

„Тренутно смо „десетковани“, јер су деца на летовању, па у програму ПОД СЈАЈЕМ ЗВЕЗДА учествује само седморо полазника“, нашалила се Катарина Вићентијевић. За своје ученике каже да су вредни и талентовани. Воле поезију и труде се да је правилно и допадљиво говоре. Новост је да би на јесен требало да почне са ра-

дом и школа глуме за одрасле од 19 до 99 година. Биће то стручна настава за оне чији посао подразумева умеће комуникације. Па, и за ћутљиве и стидљиве, зашто да не!?

РАДИОНИЦЕ ЗА СТРИП

Радови полазника Радионице за стрип и анимацију представљени су на изложби СТРИПОВАЊЕ у Малој галерији Центра за културу.

Изложене су стрип-табле двадесет младих аутора од предшколског до студентског узраста. Радионица, којом руководи Филип Станковић, наставља традицију Арт групе „Црна мрља“.

Андреј Јелић Мариоков

РАДОДАЈНИЦА СРПСКОЈ РАКИЈИ

Ооој ракијо, чиста фантазијо,
Посестримо, гујо присојкињо,
Пили смо те из сечених чаша
Док је било горских оријаша.

Сад здравице на чокање спале,
Ал' још дижу сојке на астале.

И мене си, дружбенице љута,
Са службеног заводица пута,
У чудеса по Чачку и Убу
Кроз Гонгову шапућући трубу.

Често ли ме дрзнованко певна,
У проклета ти саводи лијевна.

Загледаном у небеско данце
Крилате ми приводила вранце,
Да ђаволу на грбу се пењем,
Да се рвем с дрвљем и камењем.

Подижем те су три српска прста,
Аписовом заклетвом са крста.

Пожегачо, воћко над воћкама,
Кад зашаптиш у старим кацама,
Ти се јављаш из врта Еденског,
Свом суштаству из бурета ерског.

Љуља лампек – весела машина,
Табарке му Морава и Дрина.

ГОСТИ

ПЕСНИЧКИ ПРОЈЕКТИ

Матична библиотека угостила је словеначке песнике Ивана Добника и Зорана Певеца. Песништво је у Словенији, по речима књижевног критичара и преводиоца мр Душана Стојковића, на много већој цени него

у Србији, о чему сведоче и многобројни специјализовани часописи и песнички зборници. Добник и Певец су самосвојни, што значи да не припадају ниједној "школи", јер је време утицаја у песништву увелико прошло. За њихове књиге би могло да се каже да су песнички пројекти.

ПЕСНИКИЊА ИЗ ЦРНЕ ГОРЕ

Славка Кликовац, гошћа из Црне Горе, је дечја песникиња, добитница неколико награда за хаику- поезију, чланица више књижевних удружења и учитељица већ тридесет пет година. Прва је смислила стих "Дечја машта може свашта", који је неизоставан у букварима и читанкама. С лакоћом је, говорећи стихове и делећи своје књиге, успоставила контакт с малишанима уочи позоришне представе за децу ЦЕНТАР СВЕТА у Центру за културу.

ВЕНЕЦУЕЛА НА ПЛАТНИМА ВАЛТЕРА ДЕ ЛЕОНЕА

Леп увид у делић живописне културе и уметности јужноамеричке државе Венецуеле приредила је Галерија Трнавац на Изложби "Венецуела на платнима Валтера Де Леона". Званичном отварању Изложбе претходио је богат музички и плесни програм, за који су се побринули гости Тешњарских, представници амбасаде Венецуеле у Београду: први секретар Оскар Сулуага, шеф амбасадорске мисије у Србији Дија Надер Де Ел Андари, саветник Дарвин Кастиљо и преводилац Јелена Тулић Себаљос. Венецуела је њиховом заслугом представљена на најлепши начин кроз песму и игру музичко-плесне групе, која има важну културну мисију у раду венецуеланске амбасаде.

Грациозне плесачице Плесне групе "Венецуела" извеле су традиционални плес "хоропо", фолклорну чаролију, пореклом из непрегледне равнице, љаноса. Заиста не чуди што девојке из ове карипске државе увек освоје понеку титулу на такмичењима за Мис света! Живахним покретима и раскошним костимима плени и игра "Ђаволи из Јареа", представа борбе између Добра и Зла, која је уврштена у нематеријалну културну баштину под заштитом УНЕСКА. Вокално-инструментални састав је са неколико светских познатих песама додатно разгалио публику, посебно свима омиљеном "Команданте Че Гевара".

Изложбу је званично отворио заменик градоначелника Драган Јеремић, захваливши се гостима на несвакидашњем програму, који је вредан поклон амбасаде Венецуеле Ваљеву. Публику је поздравио и Оскар Сулуага који, незванично сазнајемо, прати сва спортска

такмичења Венецуеле и Србије на Олимпијади у Риу, и "не може да се одлучи за коју од њих две да навија".

Нестварно лепи предели и пејзажи Венецуеле откривају се на уљаним сликама Валтера Де Леона. Од тиркизне обале и таласа Карипског мора, преко зелених равница, висоравни и река, до стеновитог црвенкастог горја и неба "у облацима". То небо, узвитлано бојама, могло би да буде самосталан сликарски мотив, (СУТОН У ВЕЛИКОЈ САВАНИ). И једна усамљена стена у надлазећој пени морских таласа, већ је слика у слици, (МОРСКА ОБАЛА, IV). И како су само заводљиви ти призори успенушаног мора нама, континенталцима! Одушевљава и АНЂЕОСКИ ВОДОПАД, слика највишег водопада на свету, скоро километар високог, из Националног парка Канајма.

Ради постизања унутрашњег мира и хармоније, алтернативна медицина препоручује посматрање слике водопада бар десетак минута дневно. У недостатку оригиналне слике, може и репродукција. Има је у сјајно урађеном каталогу за ову изложбу у Галерији Трнавац.

Бранка Ђурић

ТЕШЊАРСКИ
ГЛАСОМЦИ

ПРОМОЦИЈА ЛОВА НА "ТЕШЊАРСКИМ"

У години јубилеја, 120 години постојања, на 30. јубиларним "Тешњарским вечерима", представио се Ловачки савез Србије. Штанд ловаца постављен на Десанкином тргу изазвао је очекивано велику пажњу посетилаца.

Драган Шормаз, председник Ловачког савеза Србије, рекао је да се труде да се појаве и представе свуда у Србији где се одржавају традиционалне манифестације, посебно сада у години јубилеја. Шормаз је подсетио, да је Ловачки савез једна од најстаријих и најмасовнијих организација у држави, која окупља преко 85.000 чланова, подвлачећи чињеницу да је јака традиција народног лова у Србији и да преко 90% ловишта у нас држе удружења грађана. С тога је ова година, година промоције народног лова, па је Савез присутан на свим важним манифестацијама, регатама, биће и у Гучи и на "Смедеревској јесени"... Помпезна Свечана академија, поводом јубилеја Ловачког савеза Србије, планирана је за 15. октобар у Београду, најавио је Шормаз.

Председник Ловачког савеза Србије је похвалио рад оба ловачка друштва у Ваљеву, као и свих на подручју

Колубарског округа, а посебне похвале је изрекао на рачун рада и организовања убских ловаца.

"Мој циљ је, да направимо таква удружења која ће се водити менаџерски, да не буде одржив лов једини циљ, већ да комплетне средине имају користи од тога", рекао је Драган Шормаз у Ваљеву.

На штанду Ловачког савеза Србије, на Десанкином тргу, чуло се и то, да Србија има велики потенцијал у овој области, али и да је неопходно поради и на пратећим садржајима и понуди за развој ловног туризма, као и усклађивању законске регулативе са прописима ЕУ.

ИСТРАЖИВАЧКИ МАТИНЕ

Леп повод за посету Истраживачкој кући у време Тешњарских вечери, свакако је био Истраживачки матине, који је организовало Истраживачко друштво "Владимир Мандић Манда".

Свој допринос овом догађају дале су све групе истраживача: астрономи, друштвена група, спелеолози, исхранаши... Гледање кроз телескоп, исхрана из природе, изложбе фотографија, научно-популарна предавања, видео-пројекције, квизови... само су неки од садржаја којим су истраживачи осмислили свој матине.

Вера Поповић, члан Астрономске групе, видно задовољна реализацијом замишљеног је нагласила, да је ово својеврсна промоција истраживача и својеврстан позив новим члановима. Друштво које окупља стотинак активних чланова, има сјајне услове за функционисање, захваљујући старим истраживачима, подсетила је Вера.

РАДИОНИЦА ГРАФИКЕ

Својеврсни доживљај посетиоцима Тешњарских вечери приредили су учесници радионице графике, на Дечјој сцени летње баште Дома војске. Свеже израђене графике у техници линорез, поклањали су најмлађим посетиоцима.

Ментор радионице графике, Бранко Симић је рекао, да је владало велико интересовање за ову, као и све друге радионице Центра за културу. "Овога пута коришћени клишеи са неких ранијих радионица. Линорез је доста занимљив, због широког спектра могућности које даје, релативно је лак и јефтин за израду, даје интересантне резултате", истиче ментор радионице, у покушају да објасни велико интересовање деце за ову занимљиву графичку технику.

ПЕРФОРМАНС „РАЗОТКРИВАЊЕ”

У последњи час премештен са Градског трга у Хол Центра за културу, перформанс Драмске радионице „Разоткривање” био је пун погодак и од велике користи посетиоцима у разоткривању њихове свакодневице.

Ментор Драмске радионице Центра за културу Угљеша Спасојевић је рекао да је хетерогена група малишана узраста од шест од петнаест година интензивно радила две седмице на припреми перформанса, који је

заправо својеврсна представа у трајању од 45 минута, којом мали глумци показују све чиме су овладали. „Идеја о разоткривању је потекла управо јер је њихово детињство такво да сами не откривају ништа, него им је све дато, што од родитеља, што од државе... Дакле, седну за компјутер и све им је доступно! Да се мало помуче, шта је то што их занима, да открију мало ко је то око њих и шта их занима”, објашњава Угљеша идеју перформанса.

Гост представе је био Андреј Живковић, полазник школе Гитарарт.

РОЛЕРИЦА НА ПЕЋИНИ

Више десетина најмлађих Ваљеваца окупила је војња у скејт парку на Пећини, већ традиционална "Ролерица" - школа екстремних спортова, коју је, у оквиру дејег програма Тешњарских вечери, организовао Клуб екстремних спортова "Ikstrim femili 014".

Малишани су очито сјајно овладали правилима војње ролера, скејта и бе-микса, формирали навику ношења заштитне опреме и усвојили правила понашања у скејт парку.

БРУНЦЛИКОВА ПОТВРДИЛА, ФОЛК ПРОЛАЗИ У ВАЉЕВУ

Неспорно, звезда програма петог дана „Тешњарских вечери“ била је Зорица Брунцлик, која је одржала концерт на летњој позорници Кеја на Колубари. Концерт Зорице Брунцлик је окупио преко хиљаду посетилаца, прилично хетерогене публике, што је дефинитивно несумњив показатељ да највећи ваљевски фестивал има своју фолкерску публику. Током двосатног концерта,

Брунцликова је успела да све време одржи пуну пажњу публике, која несумњиво познаје комплетан репертоар звезде, која је на естради присутна 41 годину.

"Ваљево је диван град. Чекала сам дуго и стрпљиво прилику да овде наступим. Радује ме и што је повод овако леп, јубиларне 30. "Тешњарске вечери". Лично и професионално сам за Ваљево везана вишегодишњим дружењем и успешном пословном сарадњом са ваљевком Светланом Енетах, модном креаторком и надам се да ћу је вечерас видети", рекла је Зорица Брунцлик у ваљевском хотелу "Гранд", непосредно пред наступ.

Снежана Билић

Ансамбл „Весели Ваљевци“ – учествовали су на првим Тешњарским вечерима

ТЕШЊАРСКИ ФОТО ЗАПИС 2016.

објективом Ивана Симића

ТЕУНАРСКИ
ДИАЛОГ

ГРАДОНАЧЕЛНИК

Др Слободан Гвозденовић:

Надам се да ћемо успети да приведемо крају изградњу дома за старе, трудићемо се да зграду штедионице која је симбол Ваљева преуредимо у Градску кућу и ако обезбедимо средства Матичну библиотеку „Љубомир Ненадовић” сместимо у Дом војске.

НИ ЈУБИЛЕЈ НИЈЕ МОГАО БЕЗ КИШЕ

ВЕЧЕ ФОЛКЛОРА – концерт културноуметничких друштава АБРАШЕВИЋ, КРУШИК, ГРАДАЦ, ЂЕРДАН, ИЗВОР и ВАЉАРИЦЕ, одржан је у Центру за културу уместо на Летњој позорници, због временске непогоде која је у среду увече за непун сат протутњала преко Ваљева. Олујно невреме са јаком кишом, грмљавином и понегде градом, задесило је западну и југозападну Србију, наневши велике штете на путевима, у воћњацима и повртњацима у Мачванском округу, Бајиној Башти, Косјерићу, Пожеги и Чачку. Олуја је Ваљево само „ошинула репом”. Осим захлађења и јаке кише није се десило ништа непријатније.

Последњег дана Тешњарских вечери сви дечији планирани програми одржани су „под кровом”, јер је целог дана било облачно, ветровито и прохладно.

Била је забавна ТРКА БЕБА, узраста до две године, у Хали спортова. Тридесетпеторо малишана такмичило се на стази дугој 24 метра у три категорије. У категорији пузања (до 12 месеци) победник је Андреј Спасојевић, Јакша Јосовић је победио у категорији гегања за узраст од 12 до 18 месеци. Најбољи тркач је Данило Милутиновић у групи деце од годину и по до две године. За вредне награде победницима, другопласираним и трећепласираним такмичарима побринуо се Дом здравља „Хемикал”.

**ТЕШЊАРСКИ
ГЛАСОМЦИ**

ДЕЧЈА СЦЕНА премијерно је извела представу за децу „Прасећа рокерско- еколошка бајка „ у Центру за културу. Живахна је то пародија бајке Три прасета у којој деца слободно комуницирају са глумцима.

НЕДА УКРАДЕН запевала је на Летњој позорници упркос тмурном небу. Дочекали су је многобројни фанови скандирајући њено име. И концерт је одмах кренуо са

„Ајмо, руке горе...” и песмом „Запевајмо, пријатељи”. Одушевљење у публици!

ПЕРО ЗУБАЦ

Јака киша спустила се на Ваљево баш пред почетак Књижевне вечери Пере Зупца у Ваљевској гимназији. Ни налик оној „модрој и мостарској”, као у чувеној поеми „Мостарске кише”, написаној пре педесет једну годину и која је песника заувек прославила. Од прве збирке песама из 1967. до данас Перо Зубац је објавио тушта и тма књига поезије за одрасле и децу, есеја, драмских текстова, песничких антологија и студија из књижевне историје. У топографији његовог животописа су родно Невесиње, Мостар, Сарајево, Зрењанин, Нови Сад, заслужни за сва његова песничка надахнућа и промишљања.

Говорио је Перо Зубац стихове из својих гимназијских дана и младости, присетио се сусрета са знаменитим Црњанским, као и дружења са песницима, који нису више међу нама – Душком Трифуновићем, Слободаном Ракитићем и Миром Алечковић. Ускоро би требало да буде штампана и његова најновија књига песама „Писма Душку Трифуновићу на небеску адресу”, у којој су 73 катрена. Нису изостале ни „Мостарске кише”, мада „ти стихови не иду с његовом седом косом”, нашалио се песник.

Одајући почаст Ваљевској гимназији и њеном Ђаку, песнику Матији Бећковићу, на крају књижевне вечери говорио је Матијину песму „Вера Павладољска”. Тим стиховима је, како је рекао, и себи испунио песничку жељу.

ИЗЛОЖБА СУСРЕТАЊА, ЕХО

На Интернационалној изложби СУСРЕТАЊА, ЕХО у Холу Центра за културу представљена су 32 ликовна рада аутора из више земаља са свих пет континета, учесника неколико ликовних колонија у Ваљеву и ваљевској околини. Заступљени су сви стилови, од фигурације до апстракције, као разнорodne ликовне технике.

„Уметници из далеке Кореје, Тајланда, Узбекистана, Аустралије и многих других земаља пренели су нам искуства и идеје из својих поднебља и култура и овде, код нас, усвојили и нешто ново.” – рекла је на отварању ове изложбе Драгана Купрешанин, једна од учесница у раду ликовних колонија у Ваљеву. Отуда је и ова поставка својеврстан одјек, резултат сусрета уметника и међусобних размена идеја.

Бранка Ђурић

БЕЛО ЈЕ СМИСАО БЕСМИСЛА

Приредио Ж. Јанковић

Када је иза белог квадрата на белом даље мишљење, то мишљење прелази у подручје мишљења бесмисла. Оно је онда испуњено белином као материјом, белином као простором, белином изван простора.

Мишљење о белини неухватљиво је као ништа, али мишљење о ништа није немишљење, већ је мишљење о стварном.

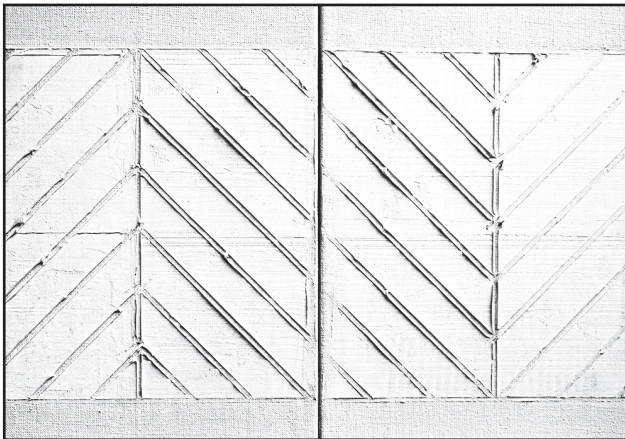
Бело тако постаје изван простора, смисао бесмисла - тврди сликар Јосиф Видојковић, један од тридесет наших уметника који је учествовао у обележавању једног века од појаве апстрактне уметности на прошлогодишњој јесењој изложби у Српском културном центру у Паризу.

Ваљевац, рођен 1938. у Чукуровцу између Алексинца и Крушевца, Јосиф Видојковић, члан је УЛУС-а и уметничког друштва „Лада“ које је основано 1904. поводом прославе

стогодишњице од ослобођења - првог устанка под Карађорђем. Подсетимо, оснивачи „Ладе“ су: Урош Предић, Ђока Јовановић, Марко Мурат, Риста Вукановић, Бета Вукановић, Симеон Роксандић и Петар Убавкић, а међу члановима су великани наше ликовне сцене, Паја Јовановић, Надежда Петровић...

Своје листове апстрактних пластичких целина, као и оних с далеким асоцијацијама на предео, Јосиф Видојковић данас ради тако што редукује сувишно а ипак не иде у крајност минималног, тражећи оно стање слике које ће сачувати спонтаност записа лишеног у исто време сваке експресивности, где ће слика бити поље усаглашених ликовних података, а ипак неће бити решавана по неком унапред утврђеном поретку. Иако нису сасвим лишене удела боје, приметно је да овим по-

вршинама доминира бело: бело не у његовој симболичкој пројекцији него, напротив, бело као материја која најпре допушта да се у њој испоље деликатности намаза, финоће потеза, осетљивости рукописа. Бело уз местимично бојене акценте, серије сродних решења где долази до варијација и разрада пластичких тема, невелики формати ових листова у којима су уписани и остају видљиви трагови једног прибраног али и истовремено слободног процеса сликања - то су основне особине рада овог уметника свесног неких темељних поставки модернизма и уједно спремност да та искуства саопшти кроз свој лични сликарски говор, записао је поред осталог о свом доживљају Видојковићевог белог професор др Јеша Денегри.

„Бели диптих“, уље на платну

Кад се, принципом редуције, пође ка пра – слици, стичи се, као Маљевич, до бела илаина. Алн кад се, касније, на белом илаину почну да појављују иакође бели набори високе иасте, најовештаји нове улоје СВЕТЛОСТИ и сна о материји, слика настаје, са новом снаом да тражи и објављује саму себе, да се самој себи радује. Ја не знам који је и колики пут решио Јосиф Видојковић од бела илаина до белом бојом сликане материје, али је очигледно да његова дела нису само знак једне ликовне култивисаности и истанчане сензибилности, него да су последица дубокој, одговорној промишљања и великој сликарској искуства. Видојковић одавно зна за незаменљиво правило, да се, у уметничком делу, једино са минималним средствима постижу максимални резултати. Он се тој правила држи без ројњања и без ојасних сумњи.

Мића Поповић, академик

Појам „иразнине“ у свој својој комплексности, повлачи паралелно свест о испуњавању иразнине на различитим нивоима и сферама анализа у филозофским и естетичким изучавањима. Међутим, појам „иразнине“ на уметничком и интелектуалном плану уз процес дехуманизације, оштри усамљености, тежи да се осећа, некад упућује у трагање за снажним емоционалним искуством. Сlike Јосифа Видојковића ујаво постављају и разрешавају овај проблем помоћу вредности утмењених на естетици аистракције иластичној израза.

Посвећеност испуњавању иразнине као комплексан чин, Видојковић остварује уз умерено, скоро аскејски рационално искуство. Хармонију црне и беле иасте, остварајући остворена валерска поља, Видојковић утаа у јединствене целине.

Маја Сковран

„Хоризонт“, пастел на папиру

СПОМЕНАК

НЕЗАБОРАВАК. Омиљено цвеће госпође Персе, супруге, потом и удовице ваљевског судије Мике Спасојевића. Руина је сада кућа, на углу Улице војводе Мишића и Железничке, у којој су живели до пре четрдесет година.

Одавно више нема дрвене капије са гломазном гвозденом кваком. Узан пролаз, који је водио до омањег дворишта, био је покалдрмисан. Остаци некадашње калдрме видљиви су само уз зид њихове и суседне куће. У дворишту су, у пролеће, цветали плави зумбули, јорговани и жбунови споменка. Волела је госпођа Перса

ГОВОР

...ЦВЕЋА сам учила од старијих жена, пријатељица моје НАНЕ. У време када су телефони по кућама били реткост, у посете се одлазило ненајављено. Старе домаћице су преподне кувале, месиле, везле и хеклале а послеподне се међусобно посећивале, посебно лети - кад је дуг дан. И владао је тад леп обичај да једна другој доносе на поклон букет тек убраног цвећа из својих дворишта. Чудо једно - иако је свака од тих уважених госпођа имала испред своје куће безмало ботаничку башту, свака се од срца радовала букету из врта пријатељице.

Дешавало се понекад да се мимоиђу или једна другу „не затекну” код куће. А знак да су долазиле и „пољубиле врата” било је цвеће понесено на поклон и заденуто у кваку.

Тако се знало да је навраћала Борка, ако је уденут букетић турског каранфила. Ситан пркос је преферирала госпа - Коса. Боса је доносила неколико струкова босиљка. Пламени невен је био знак распознавања за Слободанку, звану по супругу - Митина. Једино је госпа-Сека себе другачије представљала. Она је удевала зелени листић у кључаоницу, откинут с неког дрвета баш из дворишта пријатељице, коју није на-

све нијансе плаве боје. Кафу је служила у кобалтно плавим шољицама на светлоплавом послужавнику од керамике.

Често је, долазећи у посету мојој баби Милици, доносила на поклон по који струк споменка/ незаборавка и, помало театрално, сваки пут је изговарала исти текст: „Изволи, Мицо, из моје баште - да ме никад не заборавиш!” Био је то неки њен штос, старовремски и дозлабога смешан. И некако, временом, усталило се да плаветнило споменка са једва приметним одсјајем тиркиза, назовемо „перса-плаво”.

И детаљи и украси њене одеће неизбежно су били у њеној омиљеној боји: бисерно плави брош, ешарпа као морски таласи...

Кад је госпођа Перса остарила, и више није могла да гаји цвеће и иде у шетње на Пећину и Видрак, продала је кућу и преселила се код ћерке Мирјане у Београд. Стизале су повремено од ње скоро плачне вести: Тешко јој је у вишеспратници без њеног дворишта и „прекрасне” околине Ваљева. Вода јој је бљутава, као из сеоске баретине. Нема на свету нашег Пакљенског врела - вајкала се. Да јој је још једанпут да прође знаним стазама Видрака и осмотри градску панораму с Павиљона.

Ту(да) више није прошла! Али, није овде ни заборављена, ако јој је за утеху. Некако је њена шаљива молба „да ме никад не заборавиш” успела да је надживи за неколико деценија. И то је нешто, ваљда!

шла код куће. У том гесту било је нешто шаљиво - прекорно. Зато је у женском друштву прозвана Сека Лиска.

НАНА је била чувена по својим лепим катама љубичастих и розе цветова. Биле су лепе и крупне као морске сасе из јужних мора.

У тајним порукама и говору цвећа одражавала се сва снага некадашњег женског сестринства: љубав, уважавање и спремност да се, кад затреба, притрчи и помогне.

приче из Ваљева

КАПЕТАН

...С ЛАЂЕ. Драгиша Илић, супруг Леле Николићеве, најмлађе сестре моје прабабе Зорке. Лела је свог капетана речне пловидбе упознала у Забрежју.

Из Ваљева се почетком 20. века путовало у Београд железницом до Забрежја на реци Сави а потом путничком лађом до престонице. А капетан Драгиша, родом из Великог Градишта, био је баш фајн персона... висок, маркантан, белог тена, зифт-црне косе, дакле пријатне спољашности и господственог опхођења.

Младенци се настанише у Великом Градишту. На несрећу, после неколико година складног брака, капе-

тан је напрасно умро од срчане капи - реч инфаркт није тад коришћена - и Лела се вратила у Ваљево.

А онда је почела да пати „од неспокоја”. Место је није држало. Преселила се у Шабац, па у Обреновац, одатле се опет доселила у Ваљево...Знала је да очас посла распрода вредније ствари из куће, мање вредне да поклони и да само с кофером у руци тражи ново станиште. Као динамична Американка.

Задивљујући је био њен друштвени живот, јер је волела „провађање”. Концерти, променаде, поподневне посете, венчања, крштења, славе... свугде је позивана као персоне грата. И стално се правдала због тог јурцања - како је њен сестрић, а мој деда, називао њено бављење у друштву. „Шта могу, кад су ме звали! Свима сам омиљена!”

Више од свега је волела да повремено отпутује код сестре у Београд. (Разумем је, скроз!)

Често се сећала свог Драгише и „помињала” га се у причама, говорећи о њему као капетану с лађе. А како је причала по староваљевски, помало певушећи, звучало је то као „капетан слаађе”. И онда га је цела фамилија прозвала капетан СЛАЂЕ, па су му многи заборавили право име.

Баба Лела је преминула у 95. години у Смедереву, где се на крају скрасила. Наравно, претходно се одселила из Ваљева. (И ту је скроз разумем!)

Бранка Ђурић

МИРЕ

Стара аутобуска станица, киша тек што је стала у Ваљеву, на перону број један око кондуктера који убације торбе у пртљажник тиска се гомила да би што пре заузела место на улазним вратима аутобуса за Београд. Уобичајену галаму одједном прекинула је тишина гомиле. Испред бифеа туча. Изненада је започела и готово истом брзином се завршила. Четворица мушкараца лежала је на калдрми док је пети, мршав, низак, још увек у гарду гледао ко је следећи не би ли га на време спречио да му приђе. Погрешну правећи процену тишину је прекинуо возач аутобуса гласном псовком. Пре него што је стигао да замахне курблом нашао се на калдрми потрбушке. Касније је сазнао да се намерио на дечака који је бранио девојку од насртаја ваљевских мангупа. Било је то касних шездесетих година.

Крајем седамдесетих, на Дивчибарама, на скупу феријалаца Југославије упознао сам Мирољуба Ивановића, дипломца Факултета за физичко васпитање у Београду. Тада сам чуо и за његове туче у студенаку са Жоржом који је био вођа новобеоградских уличних банди.

У међувремену Мире је 2001. докторирао на Факултету за физичку културу у Новом Саду тезом „Структура релација морфолошких карактеристика и моторичких способности код ученика узраста од 12. година“, резервни је официр (потпуковник) Војске Србије. Током 100 дана НАТО агресије 1999. вршио је

дужност заменика начелника за обавештајне послове у бригади Дринске дивизије. Написао је 41 књигу и 87 емпиријских истраживања у области физичке културе. Професор је на Високој школи за образовање васпитача у Кикинди, на Високој кошаркашкој академији „Бора Станковић“ у Београду, на Високој школи струковних студија за образовање васпитача и пословних информатичара – Сирмијум у Сремској Митровици а од 2012/13. године изабран је у звање ванредног професора на Универзитету у Приштини са седиштем у Лепосавићу.

Када сам му поменуо стару аутобуску станицу у Ваљеву уз осмех подсетио ме на Андрију Ламбашу, Бабуриће, Суџума...

Ж. Ј.

ТЕШНАРСКИ
ГЛАСОМОН

ПЕТОВРЕЛА

Насловна реч Петоврела је српски хидроним, један од три већ заборављена назива за дивно извориште крашке реке код Ваљева, поред четвртог и сасвим прозаичног, који се данас једино чује: Извор Градца. Најлепши украс овог краја, река Градац у Ваљевским планинама, прилична је реткост у Србији. Поседна је већ и зато што је понорница и то двострука. Њена посебна врлина је и то што коначно извире из најмање пет, јаких врела, све једно поред другог. Остала два, стара и заборављена имена изворима су Црна и Богатинска врела (село Богатић).

Али зашто би овом делу, које је најприближније облику некаквог речника, одговарао одабрани наслов? Изабран је не само зато што је тако поетичан, већ и што се односи на мноштво језичких врела, из којих су источене овде записане и тумачене речи и изреке. Таквих драгоцених извора; све самих пригушених, и све мање чујних, народних жуборења, све сушнијих, површинских, језичких токова и скривених, подземних провирања, све је мање видљиво и препознатљиво. Њихови тајни, мисаони зачини и доје, необични састојци и не-искушани мириси, донети су овамо из белог света и неочекиваних, временских даљина. Уствари, за ово дело је било нешто више језичких извора, али је најмање било пет оних најиздашнијих.

Прво врело је сеоски говор Ваљевске Подгорине и Колубаре, почев од прве половине прошлог века па на овамо, који се у много чему разликовао од њему истодобног, варошког – ваљевског говора. Сеоски говор је садржавао туђице, као и варошки; углавном искваренице, па и те опет као и варошки. О тих су неке биле тако скројене да су маловарошанима биле смешне до суза, иако су их таквих имали и они сами, а да нису ни знали за њихово извитоперавање, па су сами себе, у маловарошанској осиноности, преозбиљно схватили.

Иначе, што се неко, са осетљивим ухом, више пењао уз околна брда до гребене Ваљевских планина, што је дубље залазио у горња села, тамо је морао да примети како је туђица и исквареница све мање и мање, али и да су те биле све старијег и старијег порекла.

Друго врело је био говор ваљевских маловарошана из тог истог времена, али је он затечен са далеко већим богатством речи у дневном промету, због садржајнијег и разноврснијег живота. Такође је био проткан туђицама, претежно скоријег порекла, и такође, обележен извитоперавањима њиховог гласовног и писаног облика, као и значења.

Треће врело су старе књиге и документи из историје српског народа и посебно, из историје овог краја. Рецимо: Мемоари Проте Матеје, разни путописи, приповетке Милована Глишића, судски и црквени документи, старе мапе и војне карте...

Четврто врело су стари, надгробни споменици пронађени у околини, са посебним језиком и порукама, који пут и са необичним значењима, али и речи нађене

у старим писмима, дописницама и случајним, узгредним белешкама на маргинама старих књига.

Петоврело је домаћа топонимија – називи места и предела са својом раскошном многозначностима која се ту и тамо већ извитопериле, изгледале, променила или изгубила своја исконска значења у новијим временима, чему су узроци темељите промене етника током старих прогона, погибија и невољних сеобе са економским поводима.

Села и сељаци какве овде памтимо брзо нестају, са њиховом изворном одећом, са традиционалним начином пољских и кућних радова, са изворним језиком, вековним, сеоским и породичним обичајима. То није случај само са овдашњим селом, већ свуда по Србији. Са селом пресушују и мала и велика, језичка врела. Нестаје онај гласовити, сеоски говор ваљевског краја, сачуван од како је света и века и искоришћен као главно и непресушно врело српског, књижевног језика екавског облика. Нестају и живописне, сеоске псовке, еротске шале и скривене поруке, клетве и изреке. Нестаје и она посебна врста исквареница или погрешно схваћених, страних речи које су се иначе чуле у говору варошана, као и оне које потичу од такозваних „учених“ сељака када опонашају говор образованих варошана или својих школованих сродника.

Ако се настави како је започело, можда ће негде у далекој будућности, мало шта од српског језика и остати, и то ако се уопште и буде покушавало да се саставе покидани крајеви и да се домаћи језик очисти од отровних или сувишних туђица и исквареница. Нешто налик томе се ипак, овде догађало између 7. и 12. века и то сасвим неусиљено. Прилика за то је била изузетна, када су се на овом тлу поново нашли на окупу многи рођаци: заостали, романизовани и хришћански Срби, са северозапада придошли, пагански (лужички) Сорби (Сораби); пагански (подкарпатски и панонски) Себри и такође паганска, старословенска племена са још даљег севера које овде касније назвасмо Јужним Словенима и олако сврстасмо и Србе међу њих, само због словенске, бројчане надмоћи.

Језичко богатство српског језика које смо касније затекли, поникло је из свих њихових језика и наречја, зато и јесте тако велико и надмоћно када се упореди са богатством већине осталих језика у окружењу. Оно вапи да буде сачувано од грубог налета англо-американизма и немуштих скраћеница које продиру у њега и разарају га, преузимање без опреза из електронских медија, из речника неких полуписмених или за чист језик незаинтересованих новинара, водитеља и преводилаца филмских титлова, кроз скучене, престилизоване фразе мазних, неписмених старлета на платном списку домаћих тајкуна, па чак и из жаргона агресивних криминалаца, „угледнијих“ и упливнијих у овом друштву од било кога, па, и од врхунских научника.

Божин Јаневски

(Уводни део из књиге
„Петоврела“ која је у припреми)

КРАЉЕВСКО ДЕТИЊСТВО

Како је само знао да прича о чудесима Чаробног Тилима Николај Фотич Бељајев. И, ево (стварно као у сну), како га за руке држе Николај и Дарја Филипеску, а он скакуће, у матроском оделу, уста пуних Арипових луша и орасница. Доводили су га пред ускршње милх-броте пуне сувог грожђа, које су тако лепо месиле Олга Теплов и Клавдија Иљински. Жене су га нуткале милх-бротом, милујући га и помињући мале нестале дечаке из Вороњежа, Кијева и ко зна којих све градова из нерљивих даљина.

Колутао је очима посматрајући како Николај салутира пред својим старим пријатељима, поздрављајући их као да их годинама није видео.

„Опет смо чули за ваше бекство, драги наш Фотењка!“ – узвикнуо би Леонид Ошевнее, поскочивши у месту, насмејао се и загрлио Николаја.

„Но, но, баћушка! Шта сте то хтели, забога милога!? Е, чему то, баћушка?“ – цупкао је дежмекасти Леонид око високог Николаја Фотича Бељајева, бившег капетана седамнаестог пешадијског пука из Вороњежа.

Лети кроз детињство Микијан Филипеску у танушном сну као у мехуру од сапунице.

Оно кад је Николај први пут отишао од куће страшно је било слушати: Дарја је вриштала чупајући косе, дедица Пантелеј је сипљиво понављао, крештећи као стара очерупана креја која натуца понешто од говора: како њена туга није на месту – Николај је само њихов самац, додуше тридесет година, али самац, да Дарја има мрвог мужа и да он, Јеролим Филипеску, сада у гробу, наслућује њену везу с Николајем.

„Ућути, дедице! Остајемо сами! Како ћемо без њега!?“

Тако се Дарја надвикивала са свекром до дубоко у ноћ. А негде у глуво доба ноћи, кад је све спавало дубоким сном, зачуо се храпав глас Николаја Бељајева. Враћао се бивши капетан из Вороњежа, али никако му није полазило за руком да погоди кваку на вратима. И певао је Николај, пијан од туге; певао је о белим орловима који спавају, помињући њихове душице. И Волгу је помињао, степе и мртве пријатеље, плачући као никад до тада.

Како је само вриснула Дарја Филипеску, родом из Кишњева – тамо где су шарено намалане куће, плотови и капије, кола и коњски амови – где су људи и небеса нашарали.

Чим је ушао у кућу, неуспели повратник у Русију, плакао је и говорио да од Руског гробља у Београду није могао даље. Грлио је и љубио поспаног дедицу, кућећи се да је много згрешио према његовом почившем сину Јеролиму, а све због Дарје, све због жене.

„А што бих се враћао, дедице? Сви ћемо се поново видети на крају времена, тамо, све од Вавилонa, зар не дедице?“

„Јес, јес, синко, од Вавилонa“, као да је скочио глас с врха дедичиног носа. „Јес, јес, иди да легнеш, Никољај, уморан си, уморан“, дрхтао је глас дедици Пантелеју.

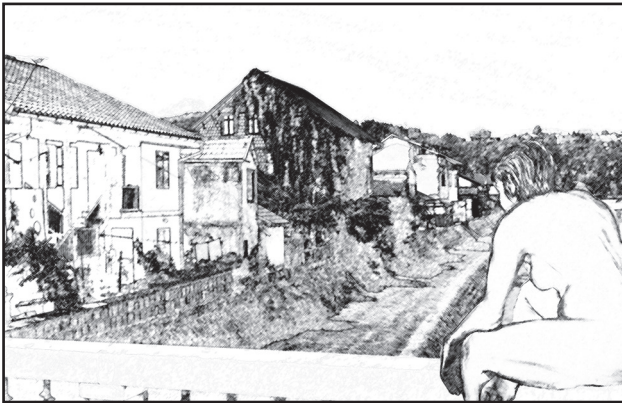
Дарја је вукла Николаја према кревету, ударила га (више од милоште што га опет види) папучом по леђима.

Славен Радовановић

(Део из приповетке „Краљ шаха“ из књиге „Колубара на небу“, СКЗ, 1982)

ОД СОКРАТА ДО МИЛОША

„На белом мосту“, цртеж, комбинована техника

Надам се да ће и наредно лето „Тешњарски гласноша“ пратити догађаје на тешњарским вечерима уз подсећање на старо Ваљево и Ваљевце задржавајући уз лого и старовремени изглед, да неће личити као последњих година на некадашње фабричке листове.

Уз бројне суграђане надам се да ће наредног лета Градска кућа бити на Десанкином тргу у згради из које су се иселили Напред и Радио Ваљево, да ће Градска библиотека бити смештена под задужбинарски официрски кров Дома војске, да ће се ту наћи места за Градску галерију и бар два атељеа, да ће се коначно одржати јавна трибина о утицају језера Ровни на изворе воде у Паљама и на Градцу, да ће коначно бити завршен дом за старе за који је само Јапан до сада утрошио 2,5 милиона евра, а не да свака промена власти буде рушење претходне обуставом започетих радова као што је случај био са градњом пруге Ваљево – Лозница, или затварањем фабрике: СРБИЈАНКА, 15. СЕПТЕМБАР, СТЕФИЛ, ГРАДАЦ, ЕЛИНД, ЈАБЛАНИЦА, КРУШИК АКУМУЛАТОРИ, КЛАНИЦА ДИВЦИ, ИВЕРАК, УЗОР, КОЖАРА... лошом приватизацијом а све на штету града и грађана Ваљева. Како су од тада све странке, партије и покрети учествовали у власти не бих да им се сврставам у редове као што су то неки назови новинари радили примајући паре из Будимпеште по речима Тима Маршала задуженог испред МИБ за дезинформисање (све је написао у књизи „Игра сенки“ коју чувам као реликвију) или су их узели од неких наших или белосветских тајкуна па зато позивам на мудре речи Сократове: „Уложите време у властито побољшање кроз туђе списе, учите с лакоћом оно што је неко мукотрпно учио“.

Захваљујући Вуку Караџићу сачувана су искуства из времена Књаза Милоша на кога се многи позивају па један од догађаја преносим онако како их је Вук записао а Милош формулисао уз напомену да сам се у уређивачкој политици више деценијског рада користио и туђим искуством, те отуда и наслов од Сократа до Милоша.

ПРЕПИС

Крајујевац, Јуна 1837. године
Решење Суда Народа Србског

Да се блудници Ружици 50 камџија а Марку 50 шћиа-
иа удари, да Марко на издржавање дејтеија 100 гроша да.

ПОБУЂЕЊЕ:

На пресуди удовице Ружице јоч. Момира Ненадића из Селевца, која је синовцем Марком блудствујући дејте рогдила.

Ово сам решење шћаман јошврдигији хћео, но Амица чујући да је престигиу овај међусобном вољом у Селевцу учињен замоли, да се у једначину селевчана не мешамо ни мало јоворећи: они се јрошћиву нас дијоше шћио їде коју шћућу жену једемо не насилно већ међусобном вољом, а сада и сами јочеше шћо исћио чинишћи, не шћиједећи ни рог свој.

Нека се дакле једу као шћио су јочели, ми да се у једначину не мешамо и на јући не сћијајемо, већ да се само радујемо шћио они, који су нас јошврдигији хћели, сада су од нас јори јосћиали.

Саслушао је ово примеченије, одобритији їа, и дао да се на пресуди нашој јомилованије најишће.

Писар

Вук СТ. Караџић

МИЛОШ

ТЕШЊАРСКИ ГЛАСНОША

Издавач

ГРАД ВАЉЕВО

Уредник

Живорад Јанковић

Редакција

Бранка Ђурић, Снежана Билић, Славен
Радовановић, Божин Јаневски

Уредник фототографије

Иван Симић

Технички уредник

Алекса Томић

Тираж

1000

Шћамја

Импесион, Ваљево

ИЗЛАЗИ У ДАНЕ ТЕШЊАРСКИХ ВЕЧЕРИ